

[Udenrigsministeren]

kommissærens forskellige hjælpeprogrammer for afghanske flygtninge både i Pakistan og i Iran gennem den danske organisation DACAR – det står for Den Danske Komité for Bistand til Afghanske Flygtninge – har vi givet bidrag til forbedring af vandforsyningen i en række flygtningelejre i Pakistan.

Men vi har herudover, i det omfang det overhovedet har været muligt, støttet en række hjælpeaktioner for civilbefolkningen inde i selve Afghanistan. Det er klart, at en bistand af den karakter er det overordentlig vanskeligt at yde, men det har hele tiden været min faste indstilling, at vi skal yde den hjælp, vi kan, når vi bare kan være sikre på, at hjælpen virkelig når frem til ofrene.

Jeg kan i den forbindelse oplyse, at i den nærmeste fremtid vil jeg søge Finansudvalget om godkendelse af et bidrag til Røde Kors, der for nylig har fået tilladelse af de afghanske myndigheder til at virke inde i Afghanistan. Det program, vi vil støtte, skal bl.a. omfatte bistand til krigsfanger, et ortopædisk center og et kirurgisk hospital i Kabul.

Vi er også i nær kontakt med den norske regering om fælles dansk-norsk støtte til et nyt projekt, der bliver forberedt af den danske og den norske Afghanistan-komité, og vi har fra dansk side for øjeblikket en midlertidigt ansat ekspert inde i området for at undersøge mulighederne. Det drejer sig om at etablere et behandlings- og undervisningshospital direkte på grænsen til Afghanistan, og det er tanken at behandle krigsskadede afghanere og samtidig uddanne afghanske barfodslæger. Det er et projekt, vi regner med skal løbe over en årrække, og som dermed netop også rækker ind i den tid, der forhåbentlig snart kommer, hvor man kan gå i gang med at genopbygge Afghanistan, og hvor et sådant projekt vil være særdeles værdifuldt som et led både i den humanitære bistand og i genopbygningen. Jeg må til fru Annette Justs orientering sige, at der er en nøje sammenhæng mellem at yde humanitær bistand og så at fortsætte dér, hvor det er nødvendigt at yde bistand til genopbygningen, og at det må være helt naturligt at lægge op til netop den sammenhæng.

Men som jeg nævnte i min indledende redegørelse, kan vi forhåbentlig snart se frem til, at bistandsindsatsen over for Afghanistan får en helt anden karakter, og det, der bliver tale om,

er en meget omfattende international humanitær indsats. Jeg lægger vægt på, som jeg gjorde det i dag i min indledning, og som man også gør det i den dagsorden, som et flertal i Folketinget vil vedtage, at der gives et klart tilsagn om, at Danmark tager aktiv del i en solidarisk indsats netop med det formål.

Jeg kan mere konkret oplyse, at der for øjeblikket er en teknisk mission i Kabul fra FN's flygtningehøjkommissær for helt konkret at undersøge, hvilken indsats der er mulighed for at gøre i fremtiden, og der er vel almindelig enighed om, at den kommende indsats må begynde i FN-systemet.

Til slut vil jeg takke for den brede enighed, der er om det dagsordensforslag, der er fremsat, og jeg opfatter det som en udbygning af det, Folketinget tidligere har vedtaget, hvorefter Folketinget enstemmigt fordømte Sovjetunionens fortsatte invasion, krigsførelse og overtrædelse af menneskerettighederne i Afghanistan. Da situationen stadig er som beskrevet, vil jeg gå ud fra, at denne fordømmelse står ved magt, og at man derfor med formuleringen af det dagsordensforslag, der er fremsat nu, ønsker at supplere med en beskrivelse af, hvilken indsats der er behov for og mulighed for i den nye situation, der foreligger for Afghanistan.

Bjørn Elmquist (V):

Hr. Preben Møller Hansen stillede mig et spørgsmål umiddelbart efter mit indlæg efter ministerens svar, men jeg ville ikke gå op og svare med korte bemærkninger, for så ved vi, at debatten løber af sporet og de efterfølgende ordførere bliver utålmodige.

Jeg må sige til hr. Preben Møller Hansen, at heller ikke jeg har været i Afghanistan. Jeg har imidlertid ingen anledning til at betvivle de udsagn, jeg har fået af folk, der er afghanere, som bor i Danmark og andre steder, eller af andre, f.eks. journalister, som har været der.

Nu er jeg ked af, at jeg kan ikke se hr. Preben Møller Hansen her i salen. Så det kan være, han ikke kan svare på et spørgsmål. Jeg vil først sige til hr. Preben Møller Hansen, at jeg har det sådan, at hvis jeg ikke selv har konstateret noget ved selvsyn, så kan jeg godt tro på, at folk, jeg har tillid til, fortæller mig sandheden. Dem, der har fortalt mig, hvad de har set i Afghanistan, har jeg tillid til.